

Sygn. akt V CSK 39/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. Ż.-G.

przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 sierpnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Zdaniem pozwanego P. [...] Spółki Akcyjnej w W. w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które wymagają dokonania wykładni przepisów prawnych, dotyczące ustalenia, czy przepis art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. w stanie prawnym obowiązującym do sierpnia 2008 r., stanowił podstawę do przyznania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Ponadto w tym zakresie występuje rozbieżność orzecznictwa co do uprawnień do żądania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a ponadto wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia

rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.). Sformułowane przez skarżącą spółkę zagadnienie prawne, jak i wniosek o dokonanie wykładni przepisów prawnych nie odpowiadają powyższym wymaganiom. Należy bowiem wskazać, że zagadnienia dotyczące podstawy prawnej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosi odpowiedzialność za naruszenie dobra osobistego, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r., były już przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego (por. m. in. uchwały Sądu Najwyższego z 22 października 2010 r., III CZP 76/10, OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 42; uchwałę z dnia 7 listopada 2012 r. III CZP 67/12, OSNC 2012 nr 4 poz. 45; uchwała Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2014 r. III CZP 2/14 niepubl.). Natomiast w związku z podnoszoną skardze kasacyjnej koniecznością wykładni, trzeba zważyć, że powinna odnosić się do kwestii wywołującej faktyczne różnice poglądów i rozbieżności w judykaturze (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 czerwca 2013 r., V CSK 420/12, nie publ., z dnia 24 września 2013 r., III SK 5/13, nie publ., z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 25/13, nie publ. oraz z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, nie publ.). Tymczasem, jak już wyżej wskazano, orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie jest już wypracowane oraz jednolite.

Mając powyższe na uwadze, a także wobec braku podstaw do przyjęcia nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.